

פרשים קלים:

כוח אסטרטגי

ב-2 באוגוסט 1990 פלש צבא עיראק לכוויית, ומשך אליו את תשומת-לב העולם כולו. בימים שלאחר מכן הוכנסו כוחות אמריקניים שונים לכוננות, וב-8 באוגוסט כבר היו חיילים מהדיוויזיה המוטסת 82 בערב הסעודית. הנשיא ג'ורג' בוש "שרטט קו בחול", והעולם עצר את נשימתו בעוד הכוחות ממשיכים להתפרס בששת בחודשים שלאחר מכן. הכוחות האמריקניים היחידים, שהיו בשטח בשבועות הראשונים אחרי הפלישה, היו החיילים האמיצים מדיוויזיה 82, אלא שהם היו חמושים בחימוש קל בלבד. ללא שריון כבד, היו לצנחנים האלה סיכוי מועט בלבד לבלום את הטנקים של צדאם חוסיין, לו התחילו לנוע דרומה.

העיתון *Army Times* קרא לדיוויזיה 82 "פסי הרעדה". שבועות מתוחים רבים חלפו בטרם הגיעו לזירה הכוחות הכבדים יותר של דיוויזיית הח"ר 24. הצנחנים שמחו לראות סוף-סוף טנקי "אברמס", נגמ"שי "ברדל" ותותחים מגיעים לזירה. קולונל ג'ון שמדר, מפקד גדוד 1 בחטיבת הח"ר 505, היטיב לבטא את הדברים:

צפינו מלאי תקוה בנחיתה של דיוויזיה 24. עקבנו יום יום אחר כמות הטנקים שהגיעו. יכולת לראות את הבחורים עומדים, ומוחאים כפיים, מפני שהטנקים הגיעו!

מבחינת כוחות היבשה, היתה מלחמת המפרץ מעבדה להפקת לקחים. אחד הלקחים הברורים, עוד לפני תחילת המלחמה, היה ההבדל הבולט ביכולת בין הכוחות הקלים לכוחות הכבדים – ביכולת הפריסה, בניידות, בעוצמת האש ובעמידות. לפני "סופת מדבר" הועלו כל מיני רעיונות ותפיסות, אבל רק מעט נעשה לסגור את הפער בין היחידות הייעודיות השונות. נוכח השינויים חסרי התקדים בעולם ונוכח התפקיד החדש של ארצות-הברית בו, חייבת האסטרטגיה הצבאית של ארצות-הברית להשתנות; ומכאן גם שיש לשנות את מבנה הכוחות האמריקני בכל הזרועות. יש להקים כוח משוריין קל, יביל-אוויר, לתגובה מהירה,

נוכח אי-הוודאות בעולם ונוכח ההפצה של נשק קונוונציונלי ושל נשק לא-קונוונציונלי גם יחד, על ארצות-הברית לגבש לעצמה יכולת לפרוס במהירות, בדרך האוויר, כוחות צבא אוטונומיים, ניידים ובעלי עוצמת אש. דרושה "חבילת כוח בינוני", כפי שהציע גנרל אדוארד מאייר בשנת 1980. כוח כזה צריך להיות מורכב מכוח פרשים חטיבתי, המצויד במערכת תותח משוריינת (AGS), ברכב הסיור העתידי, בהוביצר M198 ובמסוקים קלים. לפריסת כוח כזה ידרשו גיחות מעטות יותר מאשר לפריסה של דיוויזיה קלה, ויכולתו תהיה גדולה הרבה יותר.

עת ידי

קולונל קרייב ב' ולדן*

המסוגל לסגור את פער היכולת בין הכוחות הכבדים לבין הכוחות הקלים. כיוון שהפעלה של כוח כזה נגזרת מן האסטרטגיה הצבאית הלאומית, מן הראוי לבחון כמה שינויים דרמטיים, שחלו באחרונה בעולם, ולבדוק כיצד השפיעו על ההתפתחות של אסטרטגיה זו.

סדר עולמי חדש?

ב-13 באפריל 1991, שבועות מעטים אחרי תבוסת עיראק, נאם הנשיא בוש באוניברסיטה של חיל האוויר האמריקני בבסיס חיל האוויר מקסוול, אלבמה. בנאום הזה התווה הנשיא את חזונו בדבר "סדר עולמי חדש", שיושתת על ארבעה עקרונות משותפים:

הסדר [העולמי החדש] הזה צומח מתוך התקווה לעולם, שיושתת על מחויבות משותפת של האומות, קטנות וגדולות כאחת, למערכת של עקרונות, המחזקים את היחסים בינינו. יישוב סכסוכים בדרכי שלום, סולידריות נגד תוקפנות, מאגרי נשק מצומצמים יותר, הנתונים לפיקוח, ויחס צודק לכל העמים.²

ימים יגידו האם חזונו היה חזון נבואי. האירועים בשנה האחרונה (1993) מוכיחים, כי השגת המטרות לא תהיה קלה כלל ועיקר. אין ספק, הנשיא בוש הבין זאת, כפי שאפשר ללמוד מן ההסתייגות שהוא עצמו השמיע באותו נאום:

אנו גם מבינים, כי קץ המלחמה הקרה לא הביא עלינו עידן של שלום נצח. בעוד האיומים הישנים נמוגים, צצים איומים חדשים. החתירה לסדר עולמי חדש היא בחלקה אתגר לבלימת הסכנות, הנובעות מאי-סדר.³

התפוררותה של האימפריה הסובייטית הולידה כמה אתגרים גדולים חדשים: כיצד תגדיר ארצות-הברית את

יחסיה בעתיד עם אירופה המזרחית, עם אירופה המערבית ועם חבר העמים החדש של הרפובליקות הסובייטיות לשעבר? אילו סמכויות יהיו לחבר העמים הזה? מה יהיה דינם של האמנות וההסכמים הקודמים שלנו? מי ישלוט במאגרי האדירים של נשק גרעיני, המפוזרים כיום במקומות רבים? למי תהיה נתונה עתה הנאמנות של הכוחות המזוינים הסובייטיים לשעבר – לממשלה המרכזית, או לרפובליקות הנפרדות? מה יהיו ההשלכות של המגפות הלאומניות, התרבותיות והאתניות, הסוחפות עתה את אירופה ואת אסיה, בטווח הארוך? ולבסוף, כיצד ישפיע קצה של האימפריה הסובייטית על שאר העולם?

קשה להשיב על השאלות הללו ועל אחרות בקשר לברית-המועצות לשעבר, מפני שדומה, כי הגורם ה"קבוע" היחיד הוא השינוי עצמו. כל יום מביא בכנפיו פרק חדש בחתירה לזהות לאומית ולזהות אתנית. בעוד שהמדינות של ברית-המועצות לשעבר, שוחרות החופש, נאבקות על עצמאותן ועל הכרה, קמות כבר סיעות לאומניות, ומאיימות לפרק את הבריתות השבירות בתוך הרפובליקות עצמן.

התפוררותה של ברית-המועצות חוללה אישקט גם בחלקים רבים אחרים של העולם. ללא התחרות בין מעצמות-העל, קמות אומות וקבוצות לאומניות, "ובוחנות מה זה בעצם חופש", וחלקן באלימות. מדינות העולם השלישי, שאינן משתייכות עוד לגוש האמריקני, או לגוש הסובייטי, מחפשות את זהותן העצמית, והעולם כיום מסוכן הרבה יותר מכפי שהיה מאז מלחמת העולם השנייה.

* קצין האג"ם בדיוויזיית הח"ר 3 של צבא ארצות-הברית. עובד ממאמר בגליון אפריל 1993 של Military Review.

אסטרטגיה צבאית לאומית מתפתחת

מבנה קורפוס החירום של כוחות היבשה

ועדת ראשי המטות המשולבים (JCS) מקצה כיום לקורפוס החירום חמש דיוויזיות של כוחות היבשה: דיוויזיה מוטסת, דיוויזיה לסער אווירי, דיוויזיה קלה ושתי דיוויזיות כבדות. כולן, להוציא את הדיוויזיות הכבדות, יבילות-אוויר. את הדיוויזיות הכבדות יש להעביר בדרך הים – משימה קלה יותר בדיבור מאשר בביצוע, כפי שנוכחו האמריקנים לדעת במבצע "מגן המדבר". יש מחסור חמור באמצעי תובלה, ימים ואוויריים כאחד. בימי ריכוז הכוחות לקראת מלחמת המפרץ, נעזרו האמריקנים אפילו באניות סובייטיות להעברת ציוד למפרץ.

גורמים נוספים, המשפיעים על צורת הפעלת הכוח במקרי חירום, מותנים במשתנים אחרים: מה האיום? האם אפשר להגיע לזירה בדרך הים? ואם כן, האם יש במקום די נמלים? האם יש במקום ציוד, שהוצב מראש? האם התשתית הקיימת באזור מאפשרת להפעיל כוחות כבדים? האם המשבר מאפשר זמן מספיק לרכז כוחות צבאיים? האם צריך יהיה להיכנס למקום בכוח?

ברור, תסריטים שונים יכתבו דרישות שונות. אם אי-אפשר להגיע לאזור המשבר בדרך הים (וכך המצב ביותר מ-35 מדינות ברחבי העולם), ייתכן, כי הובלה באוויר תהיה הדרך היחידה להפעיל כוח. אם רמת המיכון של האויב גבוהה (וכך הם רוב הצבאות הגדולים), הפעלת ח"ר מוצנח, או ח"ר קל בלבד, תהיה מהלך, שאין עליו כפרה.

דוגמה למצב חירום כזה היא הסיוע, שהושיטו הצרפתים לצ'אד בשנים האחרונות, נגד הפלישה מלוב. אין ספק, שימוש בח"ר קל בלבד לא הלם את הנסיבות, וכיוון שאי-אפשר היה להביא את הכוחות לזירת הלחימה בקלות בדרך הים, הטיסו הצרפתים למקום שריון קל.⁶

דוגמה נוספת היא אזור נגיש מן הים, שיש בו מתקני נמל לפריקת כוחות כבדים, אולם התשתית של המדינה המארחת (דרכים וקשרים) אינה מסוגלת לשאת טנקים ורכב זחלי כבד אחר. הונדורס, למשל, שיש בה כביש ראשי סלול אחד בלבד בכל המדינה (האוטוסטרדה הפאן-אמריקנית), ושום גשר במדינה אינו מסוגל לשאת משקל של יותר מ-30-35 טונות, אינה מתאימה להפעלת העוצבות הכבדות הנוכחיות של ארצות-הברית. המצב נעשה מסובך עוד יותר בגלל עונת הגשמים.⁷ מדינות רבות בעולם מתאימות לתיאור הזה.

ולבסוף, ייתכן שבאזור מסוים יהיו מתקני נמל מצוינים וסביבה, המאפשרת הפעלת כוחות כבדים, אולם הבעיה היא שאי-אפשר להביא את הכוחות לזירה במהירות. כפי שנוכחה ארצות-הברית לדעת במבצע "מגן המדבר", באוגוסט ובספטמבר 1990 נחשבו לוחמי דיוויזיה 82 ל"פסי הרעדה" בלבד, לו החליט צדאם חוסיין לנוע דרומה, לעבר נמל דהראן. היסוסיו העניקו לארצות-הברית ולשותפותיה לקואליציה זמן מספיק לצבור די כוח מגן.

העולם נעשה מורכב יותר, ויש להניח, כי יתברר לנו, כי האינטרסים של הביטחון הלאומי של ארצות-הברית יעמדו בפני סכנות גדולות. השינויים ההיסטוריים בעולם גרמו לשינויים באסטרטגיה הצבאית הלאומית של ארצות-הברית, מהישענות פחותה על נוכחות קדמית בשטח, להישענות רבה יותר על הקרנת כוח.

מבחינת כוחות היבשה, המשמעות היא, שכוחות העומדים הכן לקראת כל אפשרות, וכוחות תגבור חייבים להיות מסוגלים לפרוס במהירות בכל מקום בעולם, בהתרעה קצרה. הצבא והקונגרס הגיעו לידי הסכמה, כי היערכות כזו מחייבת שיפור ביכולת האמריקנית לפריסה אסטרטגית באוויר (מטוסי תובלה C17) ובים (אניות תובלה אסטרטגיות). הלקח לא היה חדש כלל, אף כי "סופת מדבר" הבהירה אותו עד להכאיב. ב"ספר הלבן" שלו משנת 1980, קרא גנרל מאייר ל"מגוון כוחות" גמיש יותר, שיכלול "חבילת כוח בינוני למשימות של פריסה מהירה".⁸

השנים האחרונות הוכיחו את הצורך המוחלט בכוחות כאלה. עם זאת, הפצת נשק בדרום-מערב אסיה ובמדינות העולם השלישי מצריכה יכולת לחימה גדולה הרבה יותר מזו, שמאפשרות דיוויזיות של ח"ר קל, המענה לחזונו של מאייר בשנות ה-80. גנרל גורדון ר' סאליוון, רמטכ"ל צבא ארצות-הברית, חזר לא מכבר על הקריאה לכינון כוחות יבשה אסטרטגיים אמיתיים:

חזוני בנוגע לכוחות היבשה הוא הקמת כוח אסטרטגי, שיהיה מאומן ומוכן ללחום, ולהשיג ניצחון מכריע בכל מקום ובכל עת, שאמריקה קוראת[...]. לארצות-הברית יש אינטרסים בכל רחבי העולם, ולכן על כוחות היבשה להיות מוכנים ללחום בכל מקום. ככוח אסטרטגי, חייב העולם כולו להיות בהישגידם של כוחות היבשה.⁹

והוא המשיך:

גם המבנה הארגוני של יחידותינו ייגזר מן הדרישות של הדוקטרינה החדשה. אני מצפה, כי תהליך ההתפתחות של הדוקטרינה ילבש בשנה הקרובה צורה של דיון מעמיק, שיגיש בסופו של דבר המלצות בקשר להיקף עוצבותינו ולהרכבן, מפלוגה ועד קורפוס.¹⁰

על האמריקנים לשבור את התבניות של שנות ה-80, ולמרות שדו-המוקשים הפיננסיים, שיהיה עליהם לצלות, עליהם להכיר בצורך לדרוש בתקיפות את הקמת הכוחות המתאימים. כוחות היבשה צריכים להיות מסוגלים להקרין עוצמה קרבית מכרעת בתוך פרק זמן קצר, כדי להביס איומים-בכוח מכל גוני הקשת של הסכסוכים. יש לבחון בקפדנות את סוגי היחידות, שיהיו בקורפוס החירום, ומה יהיו האמצעים האסטרטגיים לשנעם.

אין ספק, יריבים-בכוח אחרים הפיקו לקחים משגיאותיו, וייתכן, כי בפעם הבאה לא יעמדו לרשות ארצות-הברית שישה חודשים להכנות.

חטיבת פרשים קלים

כפי שנוכחו האמריקנים לדעת במבצע "מגן המדבר", קיים קושי ביכולתם להקרין כוח. צנחנים מדיוויזיה 82 יכולים להתפרס בכל מקום בעולם בתוך ימים ספורים, אבל ברגע שיוצבו על הקרקע, ילקו בניידות, בעוצמת אש ובכושר העמידה שלהם. יש להעביר כוחות שריון כבדים בדרך הים. כיוון שאניות התובלה האסטרטגית הקיימות כיום מסוגלות להשיט כוח של דיוויזיה אחת בלבד, התהליך הזה עלול להימשך שבועות אחדים, בתנאי שהזירה נגישה בדרך הים, ושהשתתית מסוגלת לשאת רכב זחלי כבד.

כוח משוריין קל ויביל-אוויר הוא פתרון מעשי וגמיש מאוד, המקנה איזון ותמהיל קטלניים יותר. יש לארגן כוח כזה כחטיבת פרשים קלים, שתסופח לקורפוס החירום. חטיבת הפרשים המשוריינת², שהצטיינה במבצע "סופת מדבר", כאשר היתה חטיבת החוד בהתקפה של קורפוס VII על משמר הרפובליקה, היא מועמדת מצוינת לתפקיד.

ליחידות הפרשים האמריקניות עבר מוכח כתמהיל המוצלח ביותר של צוות קרבי משולב. לפי מדרג השדה האמריקני, FM 100-5, מבצעים, מתאימים הפרשים להפליא למגוון רחב של משימות: מתקפה, מגננה, אבטחה וסיוור¹⁰. מבצע "סופת מדבר" אימת את התועלת ואת הגמישות העצומות של יחידות הפרשים.

הפרשים כלולים במבנה הכוח ברמת הקורפוס וברמת הדיוויזיה, כ"עיניו ואוזניו" של המפקד. מסורתית, היו לקורפוסים הכבדים חטיבות פרשים משלהם. החטיבות הללו, קשוחות ביותר ובעלות כושר קרבי מעולה, נהנו תמיד ממוניטין משובחים, ורק מעטים יצדדו בשינוי המבנה הנוכחי שלהן. קצין הקישור הצרפתי ליד מרכז השריון של כוחות היבשה האמריקניים בפורט נוקס, קנטקי, אמר בשנת 1988:

אני מוכן לבקש אזרחות אמריקנית, בתנאי שאוכל להמשיך ולהחזיק בדרגתי, ובתנאי שתיתנו לי לפקד על חטיבת פרשים משוריינת.¹¹

במבנה הנוכחי של הכוח חסרה חטיבה, המותאמת במיוחד לקורפוס החירום. מרכז השריון של כוחות היבשה האמריקניים תמך שנים רבות בהקמה של יחידה מבצעית כזו. בשנת 1983 הציע המרכז חטיבת שריון קלה כ"פקד" משוריין עבור הדיוויזיות הקלות של הח"ר. תפיסה זו התפתחה אחר כך לחטיבה קלה של פרשים. בשנת 1985 לא אישר רמטכ"ל כוחות היבשה האמריקניים את התפיסה, אבל אישר להקים שני גדודי שריון קלים, כסיוע לדיוויזיות של הח"ר הקל. הגדודים האלה היו אמורים להצטייד ב"מערכת תותח משוריינת" – מעין טנק, שמשקלו עשרים טונות, שתוכנן במיוחד להפעלה אסטרטגית

אווירית. בשנת 1987 בוטל התקציב לפרויקט, ובכך הקיץ למעשה הקץ על כל התכניות לכוח משוריין יביל-אוויר, מפני ש-AGS היה עמוד התווך של כוח כזה.¹² לוטננט ג'נרל קארל סטיינר, מפקד הקורפוס המוטס XVIII, הדגיש בשנת 1989 את הצורך הדחוף להחליף את הטנק "שרידן" M551. הדרישה עוררה עניין מחודש במערכת AGS, והתכניות הוצאו מהמגרה. הקונגרס, שזכר את הלקחים מ"מגן המדבר" ומ"סופת מדבר", אישר באחרונה תקציב להצטיידות ב-300 כלי-רכב כאלה.

במרוצת השנים שקל פיקוד ההדרכה והתורה של כוחות היבשה האמריקניים (TRADOC) כמה אפשרויות למבנה הכוח. המבנה החטיבתי, שתכנן בית-הספר לשריון של כוחות היבשה בפורט נוקס (תרשים 1), הוא מבנה רב-עוצמה ורבגוני. החטיבה מורכבת משני גדודי פרשים, מגדוד סיוור, מגדוד מסוקים ומגדוד סיוע (תרשים 2). אמצעי הסיוע הקרבי כוללים פלוגת קלה של הנדסה ופלוגת מודיעין צבאי, המסוגלת לאסוף מידע ומודיעין טקטיים ואסטרטגיים כאחד. גדוד הסיוע יהיה חזק דיו לאפשר לחטיבה לפרוס עצמאית, ולעמוד ברשות עצמה עד שאמצעי הסיוע המתגברים מרמת הקורפוס יגיעו לזירה.¹³

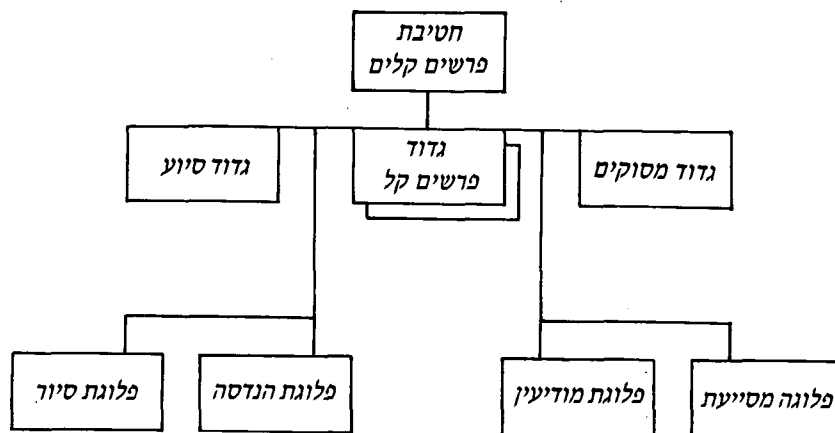
משחקי מלחמה, שניהל פיקוד הניתוח ב-TRADOC בפורט לונוורת, קנזס, הוכיחו, כי אפשר לפרוס את כל החטיבה ב-400 גיחות של מטוסי תובלה C5 ("גלקסי"), או C17.¹⁴ למטוס C17 יש חשיבות מיוחדת, מפני שהוא מסוגל להמריא ולנחות ביותר מ-6,000 מסלולי נחיתה מחוץ לגבולות ארצות-הברית, שהמטוס C5 אינו יכול להשתמש בהם.¹⁵

הדיוויזיה המוטסת 82 נאלצה להשתמש בכ-650 גיחות של מטוסי C5 ושל מטוסי C141, כדי להתפרס במבצע

מערכת כריזה בשיירות הכוחות המיוחדים האמריקניים

תרשים 1: חטיבת פרשים קלה

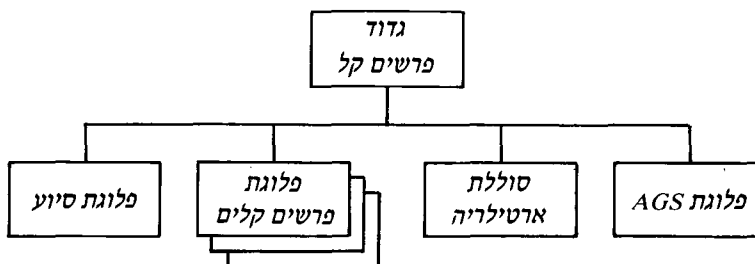

מערכות נשק עיקריות

AGS 82

- 106 נגמ"שי סיור עתידיים (קרביים)
- 80 נגמ"שי סיור עתידיים (חמקנים)
- 53 מסוקים קלים ("קומנצ'י")
- 15 מסוקי תובלה UH60 ("בלק הוק")
- 16 הוביצרים M198
- 18 מרגמות 4.2 אינטש
- 3 מסוקים EH60

תרשים 2: גדוד פרשים קל

מערכות נשק עיקריות

AGS 41

- 53 נגמ"שי סיור עתידיים (קרביים)
- 10 נגמ"שי סיור עתידיים (חמקנים)
- 8 הוביצרים M198
- 9 מרגמות 4.2 אינטש

"מגן המדבר". נוסף לגיחות הרבות הללו, השתמשה הדיוויזיה בחלקים של כ-28 אניות, כדי להתמקם במפרץ הפרסי.¹⁶

כללו של דבר, החטיבה יכולה לפרוס בדרך האוויר במהירות דומה לחטיבה קלה, ובגיחות מעטות יותר, ולהקנות למפקד הזירה יכולת גדולה הרבה יותר בעוצמת אש, בניידות ובכושר עמידה. מגוון אפשרויות ההפעלה של חטיבת פרשים קלים גדול, כנראה, מזה של כל עוצבה בצבא ארצות-הברית. כוח כזה, לצד דיוויזיה 82, צריך לעמוד בראש טבלת "הכוחות והמשימות" של כל מי שמתכנן לקראת מצב חירום.

כיוון שרוב מערכות הנשק החדשות – AGS, רכב הסיור והמסוקים הקלים – נמצאות עדיין בשלבי פיתוח, יש להניח, כי הכוח החדש לא יהיה מבצעי אלא בעוד שנים אחדות. בינתיים על החטיבה הקלה להתחיל להתארגן עם המערכות הקיימות, הניתנות לפריסה אווירית. אלו כוללות דגמים שונים של הנגמ"ש M113, של הרכב האמפיבי הקל של חיל הנחתים, מכמ"תים גלגליים ומסוקים OH58. נוסף לכך, יש בעולם כמה כלי-רכב קרביים קלים טובים מאוד, שיש לשקול את האפשרות להשתמש בהם.

לקחי מבצע "מגן המדבר" מבהירים, כי הדרישה לכוח כזה אינה חבויה אי-שם בעתיד, אלא עכשיו. התכנית הארגונית והמבצעית של חטיבת הפרשים הקלים, שהכין מרכז השריון בפורט נוקס מתארת את הרב-גונית העצומה ואת היכולת, שטרם עמדו לרשות מפקד קורפוס החירום:

חטיבת פרשים קלים תקנה למפקד קורפוס החירום את היכולת לראות את שדה הקרב בתכליתיות, ולהפנות את הכוח הלוחם בהחלטיות אל המקום הנכון, ובזמן הנכון. החטיבה תהיה כוח משולב קטלני ובעל כושר הישרדות, הניתן לפריסה מהירה, אשר תבצע את משימותיה לכל עומק שדה הקרב.¹⁷ הקמתה של חטיבת פרשים קלים והכנסתה לשירות מבצעי בקורפוס החירום צריכות לקבל עדיפות גבוהה בארצות-הברית. עצם היכולת להקרין כוח כזה משפרת מאוד את כושר ההרתעה האמריקני. נוכחות של פרשים קלים בשדה הקרב העתידי תקטין מאוד את הסיכונים, הצפויים לכוחות שפרסו קודם לכן (ח"ר קל), ויהיו לה השלכות מחזקות על האפשרויות המבצעיות, העומדות לרשות מפקד הקורפוס.

פרשים קלים אינם עוד צורה של יחידה קרבית. כאמצעי אסטרטגי, הם מקנים גמישות ויכולת גדולות משל כל יחידה אחרת בכוחות היבשה, העומדת כיום לרשות הפיקוד העליון האמריקני. בהתחשב בכושר ההרתעה, בעוצמתה הקרבית ובחתיך משימותיה, טמון בחטיבה פוטנציאל קרבי גדול יותר מאשר בדיוויזיית ח"ר קלה שלמה, אסטרטגית ומערכתית.

של כוחות היבשה בארצות-הברית. אם הקצאת המשאבים יוצרת בעיה, אין הוויכוח צריך לסוב על השאלה האם להקים כוח כזה, אם לאו, אלא על מה יש לוותר, כדי לאפשר את הקמתו. יתר על כן, זו יחידה, שלנוכחותה בשדה הקרב העתידי יש ערך אסטרטגי גבוה כל כך, עד שלא רק כוחות היבשה צריכים לפרוע את חשבון הקמתה.

כוחות היבשה של ארצות-הברית אינם צריכים להירתע מפיתוח חטיבת פרשים קלים ומהכנסתה לשירות מבצעי. חשיבותה של חטיבה כזו לאסטרטגיה הצבאית הלאומית של ארצות-הברית הוכרה כבר בתחילת שנות ה-80, אך מעולם לא היתה גדולה כמו בימינו. ערכה האסטרטגי של יחידת פרשים קלים מחייב לכלול אותה בסדר הכוחות

הערות

1. "Spade Bumps: 82nd Airborne's Shaky Line in the Sand", *Army Times* מיום 21 באוקטובר 1991, ע' 1.
2. הנשיא ג'ורג' בוש, "The Possibility of a New World Order", *Speeches of the day*, כרך 57, מס' 15, 15 במאי 1991, ע' 451.
3. שם.
4. אי' סי' מאייר, *White Paper 1980: A Framework for Molding the Army of the 1980s into a Discipline, Well-Trained Fighting Force*, Washington, DC: 1980, pp. 1-3.
5. גנרל גורדון ר' סאליוון, "America's Army: Maintaining Momentum Change", *Army Times*, אוקטובר 1991, ע' 26.
6. שם, עמ' 30-32.
7. דיוויד אי' שייבר, "Justifying the Army", המכון ללימודים אסטרטגיים, המכללה למלחמה של כוחות היבשה, 25 בספטמבר 1990, ע' 22.
8. ריאיון עם קולונל גרנדיר, קצין הקישור הצרפתי לבית הספר לשריון של הצבא האמריקני, מרס 1988.
9. מניסיונו של כותב השורות האלה באחד התרגילים, שנערכו בבסיס האוויר סוטו קרנה, הונדורס, במרס 1991.
10. מדריך שדה מס' FM100-5, **מבצעים**, מאי 1986, עמ' 43-42.
11. סימפוזיון על פרשים קלים, מרכז השריון של צבא ארצות-הברית, פורט נוקס, קנטקי, מרס 1988.
12. ראיונות עם אנשי תכנון, המופקדים על בניין הכוח, מרכז השריון של צבא ארצות-הברית, 23 באוקטובר 1991.
13. ראיונות ושקופיות, שסיפק המינהל לפיתוח הלחימה (DCD) במרכז השריון של צבא ארצות-הברית.
14. קן ג'ונס, **מודלים לפריסה של חטיבת פרשים קלה**, TRADOC, פורט לונוורת, קנזס, נובמבר 1991.
15. דיוויד לינץ', "The C17 is Up," *Air Force Magazine*, ע' 49, דצמבר 1991.
16. ריאיון עם בריגדיר-גנרל ר' דניס קר, סגן-מפקד דיוויזיה 82 (סיוע), *Army Times* 21 באוקטובר 1991.
17. תכנית ארגונית ומבצעית של חטיבת פרשים קלה, DCD, מרכז השריון של צבא ארצות-הברית.

